KRÁLOVÉ HŘÍCHU

KNIHA 6

KRÁL OBŽERSTVÍ

ANA HUANG

BARONET

Král obžerství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatrosmedia.cz

BARONET

Ana Huang
Král obžerství – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KRÁL OBŽERSTVÍ

KRÁL OBŽERSTVÍ

ANA HUANG

BARONET

Copyright © 2026. KING OF GLUTTONY by Ana Huang
Translation © Jana Michalcová 2026

ISBN tištěné verze 978-80-269-3039-6
ISBN e-knihy 978-80-269-3040-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-269-3053-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-269-3054-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Abychom tváří v tvář strachu
nalezli odvahu.

Playlist

We Can't Be Friends (Wait for Your Love) – Ariana Grande
When Did You Get Hot? – Sabrina Carpenter
The Walls – Chase Atlantic
Tennessee Whiskey – Austin Giorgio
Lose Face – Daniel Di Angelo
Haunted – Beyoncé
Strawberries & Cigarettes – Troye Sivan
Bad Habits – Ed Sheeran
Self Control – Bebe Rexha
Moonlight – Kali Uchis
The Best I Ever Had – Limi
Always Been You – Chris Grey
Dancing in the Kitchen – LANY
Maula Mere Maula – Roop Kumar Rathod

Poznámka k obsahu

V příběhu se objevují explicitní sexuální scény, vulgarismy a témata, která mohou některé čtenáře zasáhnout.

KAPITOLA 1

Maya

Jsme nahraný, slyšíš? *Nahraný*! A ne v dobrým smyslu. Jako když se z vášnivý noci vyklube nepříjemnej sex, bez lubrikantu, během kterýho si v duchu říkáš ‚zavři oči a mysli na Anglii'."

„To fakt při špatným sexu děláš? To bych nečekala."

„Mayo." Ezra zněl zoufale. „Prosím tě. Jsme v pěkný bryndě."

„To moc dobře vím." Stiskla jsem mobil mezi uchem a ramenem a sáhla po lahvičce na horní poličce ve skříňce s léky u rodičů. „Zaprvé, přestaň mluvit o lubrikantu, teda o jeho absenci. Zadruhé, uklidni se. Mám plán."

„Ach, díkybohu." Vydechl úlevou. „A to?"

„Stáhneme z regálů všechny výrobky z řady těstovin. Připrav zprávu pro tisk, kterou budeme moct během dvou hodin rozeslat. Čím dřív bude, tím líp."

„*Všechny* výrobky?" vykoktal Ezra. „Ale nahlášené případy se týkaly jen lasagní. Jestli stáhneme všechny výrobky z řady, finanční ztráta bude –"

„Pořád mnohem menší, než co by nám způsobilo dlouhodobé poškození reputace, kdyby zůstaly v oběhu. Ještě jsme nezjistili, kde přesně došlo ke kontaminaci, ale všechny mražené těstoviny pocházejí ze stejné továrny. V žádném případě nechceme stáhnout z trhu jen lasagne, aby se později objevily nové případy spojené s *jinými* výrobky. Jde nám o důvěru a zdraví zákazníků, ne o peníze."

Mou hlavní prioritou jako ředitelky pro branding společnosti Singh Foods bylo chránit pověst firmy. K tomu patřilo i řízení krizové komunikace – a výskyt bakterie listérie v našem nejprodávanějším produktu *rozhodně* splňoval kritéria krize.

„Dobře." Ezra si odkašlal. „Jako by se stalo. Do hodiny ti pošlu návrh tiskové zprávy."

Navzdory jeho nevybíravému slovníku a dramatičnosti byl Ezra jako ředitel komunikace skvělý, a proto jsem jeho slib přijala a ukončila hovor.

Pevně jsem sevřela lahvičku, kterou jsem si „vypůjčila" od našich, a vyklouzla z jejich koupelny. Přestože jsem po telefonu působila klidně, srdce mi bušilo, jako bych právě běžela poslední míli maratonu.

Ezra měl pravdu. Z regálů bylo třeba stáhnout *hromadu* zboží, ale po nahlášení třetího případu jsem přesvědčila výkonného ředitele, že je to správné rozhodnutí. V sázce byla moje reputace a pravděpodobně i moje práce.

Pokud by se ukázalo, že kontaminace se opravdu týká pouze lasagní, a naše akcie se po vydání tiskové zprávy nezlepší…

Srdce mi začalo bít ještě rychleji.

Ne. Rozhodla jsem se správně. Nemohla jsem riskovat, že se nakazí víc lidí jen proto, abych ušetřila firmě peníze.

Něco ohledně celé té kauzy mi nesedělo, ale nedokázala jsem přesně říct co, tak jsem ten pocit prozatím odsunula stranou.

Na seznamu úkolů jsem pro ten den měla jednu věc, která se netýkala práce, a bylo to přesně takové rozptýlení, jaké jsem potřebovala, abych si zpříjemnila jinak naprosto příšerný den.

Seběhla jsem po schodech dolů a už jsem byla skoro v kuchyni, když mě zastavila známá postava. Opřela si ruce v bok a podezíravě se na mě zadívala.

Sakra.

Rychle jsem schovala lahvičku za záda a nasadila ten nejnevinnější úsměv. „Ahoj, Diyo."

Diya byla naše hospodyně. Prakticky mě a moje sestry vychovala, takže znala všechny naše kousky nazpaměť.

„Dejte mi to, slečno Mayo." Natáhla ruku a tvářila se přísně.

„Co ti mám dát?"

„Nedělejte neviňátko. Dnešní večer je pro pana a paní Singhovy důležitý a já nedopustím, abyste ho zkazila tím, že tomu hochovi provedete nějaký dětinský kousek."

Potlačila jsem úšklebek, když se zmínila o *tom hochovi*.

„Nikdy bych nic takového neudělala, ani jemu ne." Položila jsem si prázdnou ruku na srdce. „Jsem vysoce postavená vedoucí pracovnice ve společnosti zařazené do žebříčku Fortune 500. Vážně si myslíš, že mám čas se poflakovat okolo a škodit hostům na večeři rodičů?"

Diya zvedla obočí a nechala ruku nataženou. Neřekla jediné slovo.

Zatraceně. To se mi to odvedení pozornosti ale povedlo…

Neochotně jsem vytáhla lahvičku zpoza zad a vložila jí projímadlo do dlaně.

Nesouhlasně mlaskla.

„Neumřel by," řekla jsem na svou obranu. „Je slabé. Ale příště by si dobře rozmyslel, jestli přijme další pozvání na večeři."

Navzdory nabitému programu se naše rodina scházela na večeři v rodinném sídle ve Westchesteru přinejmenším dvakrát do měsíce. Tahle tradice byla pro rodiče důležitá a chtěli, abychom ji dodržovali. Obvykle jsem se na večeře těšila… pokud ovšem nepozvali i *jeho*.

„Vzhledem k tomu, že se vaše rodiny přátelí celé generace, o tom dost pochybuju." Diya mě postrčila ke schodům. „Běžte. Večeře brzy začne a vaše matka dostane infarkt, jestli dorazíte v tomhle oblečení."

Věděla jsem, že nemá cenu se s ní hádat.

„Taky tě ráda vidím!" zavolala jsem přes rameno. „Jednou mi dopřeješ trochu zábavy!"

„Na to nespoléhejte!" odpověděla mi, ale v jejím hlase jsem slyšela smích.

Návaly adrenalinu ze střetu s Diyou opadl, jakmile jsem dorazila do svého pokoje. Když mě nikdo nerozptyloval, těžko jsem udržela myšlenky na uzdě, a tak jsem automaticky sáhla do zásoby sladkostí v šuplíku nočního stolku.

Své oblíbené čokoládové bonbóny jsem spořádala hned po tom, co se ráno objevila zpráva o prvním případu listeriózy, takže jsem se místo nich spokojila s náhradou v podobě gumových žížal. Strčila jsem si jednu do pusy.

Je to v pohodě. Všechno je v pohodě. Vždyť na mých dalších krocích přece vůbec nevisí pověst rodinné firmy ani nejsou v sázce desítky milionů dolarů.

Pokud bych selhala, stala bych se terčem všeobecného posměchu, jménem, které by profesoři na obchodních školách uváděli jako ukázkový příklad toho, co se *nemá* dělat. Moje předchozí úspěchy by nehrály žádnou roli. Lidé by vnímali jen moje selhání.

O nic nejde.

Utěšila jsem se další gumovou žížalkou a zkontrolovala mobil. Žádné nové události ve zprávách, na které jsem si nastavila upozornění pro společnost „Singh Foods".

Fajn. Nechala jsem dvojitou dávku cukru uklidnit moje nervy. V takové situaci platí, že žádné zprávy jsou dobré zprávy.

Žádné zprávy, dobré zprávy.

Tuhle mantru jsem si opakovala, zatímco jsem vyměnila džíny a tričko za šaty z hedvábí. Než jsem se učesala a nalíčila, podařilo se mi zklidnit tep na takřka normální úroveň.

Do večeře zbývala ještě hodina, tak jsem vyklouzla z pokoje a po zadním schodišti sešla do zimní zahrady.

Ten prosluněný, prosklený prostor byl mým nejoblíbenějším místem v domě. Jako teenagerka jsem tu trávila celé hodiny četbou, děláním domácích úkolů a sněním. Nikdo jiný sem nechodil, kromě uklízeček, takže to bylo ideální.

Pohodlně jsem se usadila na proutěném gauči s polštáři a znovu se podívala na mobil. Měla jsem jeden nový e-mail od Ezry. Poslal mi návrh tiskové zprávy. Přečetla jsem si ho a vrátila zpátky s poznámkami. Bylo jich jen pár. Ezra odvedl opravdu skvělou práci.

Ale i tak se mi při pohledu na udržovanou zeleň za okny svíral žaludek. Takhle jsem si poslední víkend před Svátkem práce rozhodně nepředstavovala.

Měla jsem trávit čas s přáteli, ne řešit krizi v práci těsně před večeří s člověkem, kterého nemám zrovna v lásce.

Občas mě napadlo, co by se asi stalo, kdybych prostě… odešla. Žádný stres, žádné bezesné noci ani probojovávání se k nějakému neurčitému cíli.

Byla to lákavá představa, ale při pomyšlení na to, že to vzdám, mě přepadla úplně jiná forma nervozity. Nebyla jsem si jistá, o co přesně se snažím, ale věděla jsem, že musím dělat víc a *být* víc. Pokud zůstanu stát na místě, ostatní mě předstihnou, a to bylo nepřijatelné.

Ezra mi v rekordním čase zaslal upravenou zprávu. Přečetla jsem si ji dvakrát, než jsem odeslala rozhodující odpověď.

Schváleno.

Odložila jsem mobil a začala poklepávat nohou. Bože, čokoláda by mi teď vážně bodla. Možná –

„Schováváš se v rodném domě? To je trochu smutné, Sal.“ Noha mi ztuhla uprostřed pohybu a všechny svaly se mi křečovitě stáhly.

Na světě nebylo moc věcí, které by ve mně okamžitě vyvolaly reakci „bojuj, nebo uteč“, ale ten hluboký, protáhlý hlas k nim patřil.

Nemusela jsem se otáčet, abych věděla, kdo přišel.

Byl to proklatý ďábel.

Osobně.

KAPITOLA 2

Maya

V popkultuře se ďábel obvykle zobrazuje jako ohyzdná bytost s drápy, tesáky, rudou kůží a rohy. Tím vším dává světu jasně najevo, jak je zlý.

Popkultura se ovšem mýlila.

Ve skutečnosti byl ďábel vysoký muž s vypracovanou postavou, dokonalým chrupem a permanentním opálením, díky kterému vypadal, jako by se zrovna vrátil z nějaké pláže na jihu Francie. Rohy měl schované pod hustými, promyšleně rozcuchanými hnědými vlasy. Pohyboval se s klidnou sebejistotou člověka, který je zvyklý dostat všechno na stříbrném podnosu.

Kdybyste s ním nevyrůstali (jako já) nebo nemuseli celý život snášet jeho mistrně maskovanou jízlivost (jako já), nejspíš by vás tím vzhledem oklamal a považovali byste ho za anděla, nikoli za reinkarnaci Satana.

Já naštěstí věděla své. Jenže ostatní ne.

Lucifer, známý také jako Sebastian Laurent, se opřel o zeď a věnoval mi ten svůj typický polo úšklebek, který předváděl jen tehdy, když jsme byli sami.

Byl moc chytrý na to, aby ho ukazoval před ostatními. Všichni ho vnímali jako bezchybného hodného kluka. Ale já jsem tu jeho masku prokoukla už ve třech letech, když mi při honěné úmyslně podrazil nohy a přivlastnil si výhru v podobě bonbónů.

Tehdy to bylo poprvé a naposledy, co jsem brečela kvůli klukovi.

„Schovávala jsem se před tebou.“ Tu nenáviděnou přezdívku, *Sal*, jsem záměrně přeslechla, a naopak se na něj sladce usmála. „Nechtěla jsem si před večeří pokazit chuť.“

„Takhle vítáš starého přítele?“ zeptal se. „Není divu, že má vaše firma problémy.“

Zatnula jsem čelist. *Samozřejmě* že tuhle krizi vytáhne při první příležitosti. „Nejsme přátelé a tohle s prací nijak nesouvisí.“

„Tak teda ne/přítele.“ Sebastian se narovnal a přešel ke mně.

Kráčel uvolněně a ladně, jako by ho to stálo jen zlomek úsilí, kolik by na to potřeboval kdokoli jiný.

Rozvalil se na gauči naproti mně a zdálo se, že si vůbec nevšímá toho, jak na něj moje energie křičí „běž pryč a skoč do jezera plného masožravých piraní“.

Někteří lidi prostě nechápou náznaky.

„Nejsme ani to,“ řekla jsem chladně. „Ve slově ne/přátelé je pořád *přátelé*.“

„To sice říkáš, ale znám tě líp než většina tvých ‚přátel‘.“ V koutcích se mu objevil vědoucí úsměv. „Kolik sladkostí jsi kvůli stresu snědla od chvíle, co se rozšířila zpráva o prvním případu?“

Do háje s ním.

„Žádnou.“ Ta lež mi snadno vyklouzla z pusy. „To už nedělám.“

Sebastianovy oči se zabodly do mých. Byly průzračně jantarové, se zlatými skvrnami. Ve skomírajícím slunečním světle připomínaly oči lva.

„Lhářko," řekl tiše.

Zrudla jsem. Srdce se mi zase rozbušilo, takže mi hlasitě dunělo v uších, zatímco jsme na sebe zírali. Ve vzduchu jiskřila dlouho potlačovaná nevraživost.

Nesnášela jsem ho tolik, až jsem skoro nemohla dýchat.

„Je nějaký důvod, proč se neustále vyskytuješ tam, kde tě nechtějí?" zeptala jsem se. „Nebo tě jednoduše baví lézt mi na nervy?"

„Ano a ano."

Vážně jsem si přála, abych mohla zrealizovat svůj plán s projímadlem. Vidět ho, jak se svíjí v křečích, by stálo za jakékoli následky.

„Pořád zapomínáš, že jsem pozvaný." Sebastian se opřel a v očích mu pohrával chladný úsměv. „Nevtrhl jsem sem bez ohlášení."

„Pozvali tě na večeři, ne sem. Ke mně." *Tohle je moje místo*, dodala jsem málem, ale to by znělo dětinsky. Navíc, kdyby Sebastian věděl, jak moc zimní zahradu zbožňuju, nikdy by neodešel.

„Můžeš vstát a odejít, kdykoli se ti zachce." Pokrčil rameny. „Nikdo tě nenutí se se mnou bavit."

„Byla jsem tu první. Nikam nejdu."

„Aha." Na rtech se mu objevil sotva znatelný úsměv, který kontrastoval s otráveným výrazem na zbytku jeho tváře. „Tak to jsme se zřejmě ocitli ve slepé uličce. *C'est dommage.*"

Překlad: Jaká smůla.

Nebyla jsem rodilá mluvčí francouzštiny jako on, ale díky studiu na internátní škole ve Švýcarsku jsem ji ovládala plynule.

Spolkla jsem pár nevybíravých slov, která bych mohla francouzsky říct. Bylo to směšné. Byli jsme dospělí, ale chovali jsme se jako děti. Tak to však bylo pokaždé, když jsme se ocitli v bezprostřední blízkosti.

Vždycky ve mně vyvolával to nejhorší.

Jenže Sebastian byl jako ten nejotravnější páv na světě. Prahl po pozornosti. Možná, že když mu ji odepřu, prokáže mi laskavost a sám od sebe zmizí.

Takže jsem ho dál nevnímala a znovu vytáhla mobil. Na displeji se objevila záplava upozornění na novinky a veškeré myšlenky na mou nežádoucí společnost vyprchaly. Zrychlil se mi tep.

Tisková zpráva.

Byla zveřejněna a média se na ni okamžitě vrhla jako oheň na suché křoví.

Při zběžném pročtení nadpisů jsem zjistila, že se jedná jen o základní opakování faktů, a tak jsem přešla do toho koutku internetu, ve kterém zaručeně najdu názory: na sociální sítě.

Srdce mi bušilo až v krku, když jsem do řádku pro vyhledávání zadala „Singh Foods“. Téma už bylo v kurzu a nové příspěvky se aktualizovaly každou minutu.

Narazila jsem na pár cynických kritiků, ale celkově byly první reakce drtivě pozitivní.

Úzkost v hrudi polevila. Poprvé za několik hodin jsem šlapala vodu, místo abych se topila.

Přestala jsem sledovat sociální sítě a otevřela si emailovou schránku. Poslala jsem Ezrovi další zprávu a zkontrolovala zbytek pošty.

Sebastian za celou dobu neřekl jediné slovo, ale žár jeho pohledu mě pálil na kůži.

Když můj počáteční příval adrenalinu opadl, začala jsem si intenzivně uvědomovat, jaké je ticho. Jak

mi v žilách proudí krev a jak jeho přítomnost naplňuje každou molekulu v místnosti.

Nemusela jsem ho vidět, abych ho tam *cítila*. Mlčenlivého. Hodnotícího. Soudícího.

Zírala jsem na telefon a snažila se nehýbat ani neudělat nic, co by mohlo prozradit, že má jeho zkoumavý pohled na mě jakýkoli vliv.

Což neměl. Přirozeně.

„Je to dobrá tisková zpráva." Jeho tón zněl tak nenuceně, jako by to řekl jen tak mimochodem. „Nech mě hádat. Přesvědčila jsi tátu, aby stáhl celou řadu, protože ses bála přenosu kontaminace. Spolehlivost má přednost před ziskem. To se k šéfce značky hodí."

Mlčela jsem a s větší silou, než bylo nutné, jsem stiskla tlačítko *Smazat* u jedné z mnoha pozvánek na nějaký večírek.

„Budu to brát jako ano," zívl Sebastian. „Chytré. To bych udělal taky."

„Jsem moc ráda, že mám tvoje požehnání." Už jsem se nedokázala ovládat. „Co bych si bez něj počala?"

Jakmile mi ta slova vyklouzla z pusy, okamžitě jsem litovala, že jsem mu skočila na špek. Ale bylo už pozdě. V jeho očích jsem zahlédla vítězoslavný záblesk, než vstal z gauče. Byl skoro čas večeře. Měla jsem jít taky, ale radši bych si vyškrábala oči, než odešla s ním.

„Vždycky mě těší, když můžu být zdrojem ocenění," řekl Sebastian protáhle. Vytáhl něco z kapsy a hodil mi to. Chytila jsem to o vteřinu dřív, než mě to zasáhlo do obličeje. „Nemáš zač."

Zaslechla jsem ho se zasmát, když vyšel ze zimní zahrady a zmizel v hlubinách domu.

Počkala jsem, dokud nebyl opravdu pryč, a pak jsem rozevřela prsty. V dlani mi ležel bonbón zabalený v oranžové fólii.

Čokoládový bonbón.

Pochopitelně jsem ho nesnědla.

Vůbec bych se nedivila, kdyby mi Sebastian dal prošlý bonbón, který byl zjevně pokusem o nějakou mocenskou hru. Rafinovaným způsobem, jak mi naznačit, že o mně ví věci, které by vědět neměl. A podlou připomínkou toho, že potřebuju zmírnit stres, protože jsem se ocitla uprostřed mediální bouře.

Zatímco on se naopak vezl na vlně nadšených ohlasů, které zahrnovaly i dvě restaurace skupiny Laurent Restaurant Group nedávno oceněné michelinskou hvězdou a pochlebný článek v *New York Times*.

Naše rodina žádné restaurace neprovozovala. Vydělávali jsme na mražených potravinách, a pro ty žádná obdoba michelinské hvězdy neexistovala.

Sice jsem to věděla, ale přesto jsem ji chtěla.

Myslím, že právě proto mi Sebastian tolik lezl na nervy. Ať jsem se snažila sebevíc nebo dosáhla čehokoli – v osobním životě, v práci nebo ve škole –, vždycky ve mně vzbuzoval pocit, že v něčem zaostávám.

Dostávala jsem samé jedničky, protože jsem se učila jako blázen. On dostával samé jedničky jen proto, že po probuzení přišel do třídy.

Já jsem byla v ročníku druhá nejlepší. On byl první.

Získala jsem mezinárodní cenu za vynikající marketing. On ji získal už předtím, *a* navíc se o něm víc psalo.

Bylo to k vzteku.

Letmo jsem na něj pohlédla přes jídelní stůl. Živě se bavil s mou mladší sestrou Nehou a předstíral, že je normální člověk.

Večeře začala před půl hodinou a rodiny Singhů i Laurentů se sešly v reprezentativní jídelně mých rodičů. V čele stolu seděl můj táta, po jeho levici máma a po pravici Sebastianův otec Michel. Michelova žena Yvonne s mámou probírala nejnovější skandály ve společnosti, zatímco Nehin manžel do sebe lil víno, jako by to byla jeho poslední večeře. Na druhém konci stolu seděla moje babička a s klidným výrazem všechno pozorovala. Měla na sobě jednoduchou bílou lněnou blůzu, která kontrastovala s obrovskými smaragdovými náušnicemi, které jí visely z uší.

Chyběla jen moje nejmladší sestra Priya, která byla s přítelem na dovolené na Bali. Oslavovali půlroční výročí, a proto jí máma povolila, aby se večeře nezúčastnila.

Zdálo se, že se všichni skvěle baví, kromě mě a Sebastiana, který seděl přímo naproti mně. I když se smál a culil, poznala jsem, že to není upřímné.

Když se *opravdu* usmíval, v koutcích očí se mu dělaly vrásky a jeho smích byl o decibel až dva tišší než teď. Kdyby to bylo upřímné, nedržel by sklenici s vínem tak křečovitě a nesoustředil by se na Nehu tak intenzivně. Jako by se snažil někomu něco dokázat.

„Než se pustíme do hlavního chodu, chtěl bych všem poděkovat, že jste dnes dorazili.“ Zvučný hlas mého otce přitáhl pozornost všech k čelu stolu.

V jídelně se rozhostilo ticho.

Žaludek se mi sevřel nervozitou. Táta naznačoval, že má nějakou „velkou novinku“, o kterou se s námi chce večer podělit, ale vůbec jsem netušila, o co jde ani jak s tím souvisejí Laurentovi.

Znovu jsem se podívala na Sebastiana. Rozbušilo se mi srdce – on už se na mě díval s nečitelným výrazem.

Zvedl obočí, ušklíbl se a zvedl skleničku s vínem.

Stiskla jsem rty a znovu obrátila pozornost k tátovi.

Neal Singh byl i v jednašedesáti letech v každé místnosti, do které vstoupil, nepřehlédnutelný. Vlasy už měl celé šedivé, ale oči a mysl stále stejně bystré jako dřív.

„Vím, že máte všichni spoustu práce, ale rád bych vám oznámil novinku, která se týká obou našich rodin.“ Navzdory veselému tónu se v jeho úsměvu zračilo napětí. Články po vydání tiskové zprávy byly příznivé, ale pořád nad námi visel stín krize kolem stažení výrobků z trhu. „Jak dobře víte, s Michelem jsme už dlouhá léta dobří přátelé, ale nikdy jsme spolu nepodnikali.“

„Přemýšleli jsme o tom,“ dodal Michel. „Ale nikdy jsme neměli příležitost. Až do teď.“

Zamrazilo mě v zádech zlou předtuchou. Sebastian se naproti mně zamračil, jeho úsklebek byl ta tam.

„Přejděme rovnou k věci, protože všichni určitě chtějí začít jíst, než jim vystydne jídlo,“ řekl můj otec. „S radostí vám oznamuju, že společnosti Singh Foods a Laurent Restaurant Group budou společně pracovat na speciální řadě mražených potravin. Odborné znalosti…“

V uších mi začalo nepříjemně hučet. Neslyšela jsem, co táta ještě říká, protože mi v hlavě pořád dokola běžela stejná slova.

Co. To. *Kurva*.

Je.

Spolupráce mezi elitními a běžnými značkami nebyla nic nového. V módní branži už se osvědčila (např.

spolupráce předních návrhářů s velkými obchodními řetězci na cenově dostupných limitovaných kolekcích) a postupně se prosazovala i ve světě gastronomie. Ale proč zrovna my? Spolupráce s Laurent Restaurant Group? To by bylo jako snažit se prodávat Hermès a H&M v jednom podniku.

Některé značky k sobě pasovaly, jiné ne. A portfolio extrémně luxusních gurmánských restaurací společnosti Laurent se od našeho sortimentu cenově příznivých potravinářských výrobků pro supermarkety lišilo tak výrazně, jako by pocházelo z jiné planety.

Soudě podle Sebastianových sevřených rtů se mnou souhlasil.

„Je to jen nápad, nebo už je to hotová věc?“ V jeho hlase nebyla žádná intonace. Jen čistý, klidný tón, ale pod povrchem jsem vycítila něco nebezpečného.

„Je to hotová věc.“ Michel vrhl na syna varovný pohled. „Neal a já jsme to probírali celé měsíce.“

„Měli bychom to ještě probrat –“

„Teď není vhodná –“

Naše námitky zazněly současně v synchronizovaném výbuchu rozhořčení. Se Sebastianem jsme se na sebe podrážděně podívali a pak se znovu obrátili na naše otce.

Zdálo se, že kromě mé babičky to nikoho jiného moc nezajímá. Sledovala nás, v očích jí zvědavě jiskřilo, zatímco okusovala chleba, jako by to byl popcorn.

„Slyším o tom poprvé, a to jsem ředitel marketingu.“ Sebastian mě předběhl s vyjádřením. Jeho hlas zněl ostře, chladně a vůbec se mu nepodobal. „Se vší úctou k Singh Foods, obě značky jsou v určitých ohledech neslučitelné, a to se musí vyřešit – *pokud* se to vůbec dá vyřešit –, než podnikneme tak drastický krok.“

„Navíc na začátek takové významné spolupráce není vhodná doba," dodala jsem. „Stále řešíme… poměrně choulostivou situaci."

„Už jsme se rozhodli," řekl můj táta důrazně. „Tahle spolupráce bude pro obě strany finančně výhodná, a pokud všechno dobře dopadne, bude to obrovský PR úspěch."

„Zároveň to diverzifikuje naši zákaznickou základnu, protože nám to otevře přístup na nový trh," doplnil Michel.

Vypadalo to, že to Sebastiana nepřesvědčilo. „Ale –"

„To stačí," přerušil ho ostře starší Laurent. „Jak říkal Neal, už jsme se rozhodli."

„Tenhle projekt musíme urychlit," řekl můj táta. „Z důvěryhodného zdroje vím, že společnost Whitaker Farms chystá podobnou spolupráci. Jsou teprve v počáteční fázi, ale my to musíme oznámit dřív než oni, jinak to bude vypadat, že se opičíme."

Společnost Whitaker Farms byla naším největším konkurentem. Navzdory idylicky znějícímu názvu byl jejich generální ředitel velmi bezohledný a v posledních dvou letech nám pomalu, ale jistě ukrajoval z podílu na trhu.

„Samotná firma mi starosti nedělá," řekl Michel přezíravě. Otec se na něj ostře podíval, ale nic neřekl, ani když Michel dodal: „Ale pokud jde o urychlení projektu, má Neal pravdu. Kdo přijde na trh první, má výhodu. Proto je to důležité."

„Co přesně myslíte tím ‚urychlením'?" zeptala jsem se.

„Chceme to oznámit do příštího měsíce. Věřím, že do té doby se veřejný názor na nás zlepší." Táta se na mě významně podíval. Jeho hlas zněl jako ocel, příkře a neústupně.

Spolkla jsem další námitku a ještě hlouběji se zabořila do židle. Tohle byl rozkaz – napravit image naší společnosti před ohlášením spolupráce, jinak…

Z té spolupráce jsem nebyla nadšená, ale tátu jsem ještě nikdy nezklamala. A rozhodně jsem s tím nehodlala začínat teď. Jeho názor a pověst naší rodiny byly důležitější než moje osobní výhrady.

Kromě toho jsem se nemohla přít se starším, zejména ne před návštěvou. To se zkrátka nedělá.

„Naším cílem je uvedení produktu na trh do devíti měsíců," řekl Michel. „Nová řada by měla být na pultech ještě před příštími setkáními akcionářů."

Sebastianovi zablesklo v očích. „To je nemožné. Projekt takového rozsahu –"

„*Je* to možné, pokud máš k dispozici správné lidi a zdroje." Michel se naklonil dopředu a propletl si prsty. „Je skvělé, že to s Mayou berete tak vážně. Vzhledem k tomu, že jste vedoucí marketingoví pracovníci našich firem, budete mít při uvedení na trh oba klíčovou roli."

V žaludku se mi otevřela obrovská díra. Moje dřívější nepříjemné tušení se znovu ozvalo a proměnilo moje nervy na kaši. „Co tím myslíš?"

Nemohl přece naznačovat to, co si myslím. To v žádném případě, ani omylem. „Tím myslím, že bychom chtěli, abyste se Sebastianem byli hlavními postavami tohohle projektu," řekl můj táta. „Během příštích devíti měsíců bude vaší hlavní prioritou tahle spolupráce. Váš společný projekt."

KAPITOLA 3

Sebastian

„Řekneš mi, co tě kouslo do prdele, nebo tě musím pozvat na večeři a víno, než to vyklopíš?“ Xavier se opřel zády o linku a překřížil si ruce na prsou.

„Jsi fakt kouzelný.“ Vypnul jsem sporák a přesunul mušle na podnos, kde jsem je nechal chvilku odpočinout. „Umývá ti Sloane každou noc pusu mýdlem, nebo jsi ji už tak zkazil, že jsou jí ty tvoje výrazy fuk?“

Zakřenil se. „Ani jedno. Moji prořízlou pusu vždycky milovala.“

Odfrkl jsem si a hodil po něm utěrku. Lehce ji chytil a v očích mu pobaveně zajiskřilo.

Byli jsme v kuchyni klubu Vault. Často jsem tu zkoušel nové recepty, protože jsem se nemohl vnutit do některé z restaurací mé rodiny. Profesionální kuchaři nejsou zrovna nadšení, když jim někdo vtrhne do jejich prostoru.

Vařil jsem spíš pro sebe než pro ostatní, ale bral jsem to stejně vážně, jako bych servíroval jídlo nějakému food kritikovi. Proto jsem rád využil laskavost

od Xaviera a požádal ho, abych mohl používat kuchyň v jeho klubu.

Vault byl především noční klub, ale sloužil zároveň jako luxusní prostor pro pořádání společenských akcí. V soukromém nejvyšším patře se nacházel bar, jídelna pro dvacet lidí a plně vybavená kuchyně. Soukromý prostor byl v tu chvíli prázdný, pokud nepočítáme nás dva.

„Vážně, kámo. Dneska jsi celý den nějak mrzutý, a to se ti vůbec nepodobá," řekl Xavier. „Co se děje?"

Zaváhal jsem. Přemýšlel jsem, jestli mu mám říct pravdu, nebo si vymyslet nějakou blbost.

Xaviera Castilla jsem znal už z internátní školy. Byli jsme jen povrchní známí, skutečné přátelství mezi námi vzniklo až před pár lety, když se vzpamatoval a otevřel Vault. Dědic kolumbijského pivovarnického impéria měl v našem sociálním okruhu špatnou pověst, než ho jeho publicistka a zároveň přítelkyně srovnala do latě. Rozhazovačný playboy, o jehož zhýralých večírcích se každé dva týdny psalo v bulvárních plátcích, byl minulostí. Nahradil ho důvtipný podnikatel, který z klubu Vault udělal nejvyhledávanější místo v New Yorku, které stojí za to vidět a kde se vyplatí být viděn. Od otevření udržoval klub v popředí zájmu, což není ve městě, kde je dnešní hit zítra už jen brak, vůbec snadné. Jedna věc se ovšem nezměnila. Pořád je hrozně zvědavý. „Mám toho hodně v hlavě," řekl jsem nakonec. „Pracovní věci. Jako obvykle."

„Pracovní věci, jo?" Xavier zvedl obočí. „Souvisí to nějak s tou spoluprací se Singhovými, o které ses zmiňoval?"

Zůstal jsem zticha, zatímco jsem na talíře servíroval mušle a každou z nich opatrně polil citronovou omáčkou beurre blanc.

Při pouhé zmínce o té spolupráci mi začalo tepat v hlavě. Byl to ten nejhorší plán na světě a *já* jsem měl za úkol zajistit, aby to vyšlo. S Mayou.

Před očima mi na okamžik probleskl obrázek hnědých očí a plných rtů.

Zatnul jsem čelist.

„Tvoje mlčení beru jako souhlas.“ Xavier zněl pobaveně. „Myslel jsem, že máš Singhovy rád. Tak v čem je problém?“

„Mám. Teda většinu z nich.“ Posypal jsem mušle nasekanou petrželkou. „Problém je, že to není v duchu naší značky a máme jen devět měsíců na to, abychom dokázali to, co obvykle trvá dvakrát tak dlouho. Navíc mám i jiné věci na práci než spolupracovat s někým, kdo se se mnou bude dohadovat kvůli každé prkotině.“

Nechápal jsem to. To pro mého tátu nebylo vůbec typické, být takhle impulzivní. Byl to člověk, který si potrpěl na řád.

Posledních dvacet let hrál každou neděli tenis v klubu Valhalla, každý srpen trávil přesně tři týdny na našem letohrádku v Provence a steak si vždy dával středně propečený se sklenkou cabernetu sauvignon.

Michel Laurent nebyl zrovna příznivcem změn, a proto jsem byl přesvědčený, že mu zdravý úsudek narušuje nějaká armáda bakterií požírajících mozek.

Jedna moje část byla naštvaná, jak snadno ho Neal přesvědčil, aby podstoupil tak obrovské obchodní riziko, zatímco mně se opakovaně nedařilo přimět ho, aby podpořil moje riskantní plány. Nebýt tiché, ale vytrvalé podpory mé matky, nikdy bych se domů nevrátil. Dokážu snést jen určitou míru odmítání, než ztratím nervy.

„Aha.“ Xavier se zasmál. „Takže *tohle* je ten problém. Maya. Měl jsem to tušit.“

Rozčílil jsem se a zaměřil se místo myšlenek na otce zpět na druhý trn v patě. „Co tím chceš jako říct?“

„Že tě má ta holka v hrsti už od střední školy.“ Vzal si z talíře mušli a strčil si ji do pusy. „Pokaždé, když se chováš divně, je to kvůli ní.“

„Jo, protože je nesnesitelná.“

„Když to říkáš.“ Xavier sáhl po další mušli. „Mimochodem, tohle je fakticky vynikající.“

Jeho (úplně nesmyslná) poznámka mě natolik zaskočila, že jsem jeho kompliment sotva postřehl.

Maya mě *vůbec* nemá v hrsti. Směšná představa.

Dohánělа mě tou svou přehnanou soutěživostí k nepříčetnosti? Ano.

Cítil jsem zvrácené potěšení z toho, když jsem ji dokázal vytočit a rozbít tu její dokonalou masku? Taky ano.

Přiváděla mě představa, že s ní budu skoro rok úzce spolupracovat, nebezpečně blízko šílenství? Ano. Teda, ne.

Do hajzlu.

Přejel jsem si rukou po puse. Zase mi před očima vyskočila její tvář.

Minulý týden. Seděla v zimní zahradě v domě rodičů, soustředěně se mračila a záměrně mě ignorovala. Zapadalo slunce a jeho světlo ji celou rozzářilo. Její vlasy. Její pleť. Její oči.

Nechtěla mě tam a já jsem tam za ní neměl chodit. Pokaždé se nakonec pohádáme. Ale sami dva jsme spolu nebyli už… roky. Vlastně od střední školy. Od té doby, co –

Tu myšlenku jsem v sobě rázně zadusil, než se stačila naplno rozvinout.

Po kůži mi přeběhl mráz. Možná to byly rozpaky, nebo zášť. Ať to bylo cokoli, bylo to jedno.

Ta noc proběhla už před dlouhou dobou. Na můj momentální vztah s Mayou to nemělo žádný vliv.

Místo abych se nechal unášet Xavierovými bludy, ochutnal jsem mušle. Na jazyku mi explodovala směs chutí. Bohatá chuť česneku, pikantní příchuť citronu a osvěžující tóny petrželky se mísily s přirozeně slanou chutí mořských plodů.

Xavier měl pravdu. Bylo to vynikající.

Jenže to nebylo dokonalé. Čili to nesplňovalo moje standardy.

A rozhodně to nesplňovalo standardy mého otce.

„Krucinál." Ochutnal jsem další mušli. Stejný výsledek. „Není to ono. Pořád tomu něco chybí."

„Jo, další várka," řekl Xavier s plnou pusou. „Vážně, člověče. Už měsíce se snažíš tenhle recept zdokonalit a tohle je to nejlepší, co jsi kdy uvařil. Myslím, žes to trefil."

„Ne." Zaskřípal jsem zuby. V žaludku mi vzplála frustrace, žhavá a palčivá. „To nejlepší, co jsem kdy uvařil, není to nejlepší, co můžu uvařit. Něco mi uniká."

Přecházel jsem po kuchyni. Vzduch mě dusil.

Donutil jsem se zhluboka se nadechnout a nezhroutit se před Xavierem. Už párkrát viděl, jak to vypadá, když se ocitnu na mrtvém bodě, ale netušil, jak moc jsem zoufalý.

Nikdo to nevěděl.

„Sebe." Xavierův úsměv vyprchal, zatímco jsem pochodoval sem a tam a v hlavě mi vířily myšlenky. „Fakt. Tvoje jídlo je úžasný, a to neříkám jen proto, že jsme kámoši. Koho zajímá, jestli podle tebe není dokonalý?" Ukázal prstem na poloprázdný talíř. „Zaručuju ti, že devět z deseti lidí, co to ochutnají, řeknou, že je to perfektní. K čertu, všechno, co děláš,

je perfektní. Proto tě tolik lidí tajně nesnášelo, když jsme chodili do školy.“

„To nemůžeš pochopit.“

„Třeba jo.“

Zastavil jsem se před sporákem a zíral na zbývající mušle. V krku mi uvízla změť slov, která se odmítala spojit v souvislé vysvětlení.

Jak bych mu mohl vysvětlit ten hluboký, sžíravý neklid uvnitř sebe? Každý den jsem se probouzel na výsluní, ale místo toho, abych si užíval výhled, dokázal jsem myslet jen na to, jak moc to nenávidím. A pak jsem nenáviděl sám sebe, protože bych *měl* být vděčný.

Měl jsem všechno, a přesto mi to bylo málo. Nezaplnilo to prázdnotu uvnitř mě.

Když jsem byl mladší, bylo snazší to přelepit náplastí. Tu chybějící část svého já jsem zasypával sexem, večírky a alkoholem. Užíval jsem si po celém světě a předstíral, že nic víc k životu nepotřebuju. A ano, někteří lidi mě kvůli tomu nesnášeli. Sledovali můj život a mysleli si, že je dokonalý.

Jenže čím jsem byl starší, tím méně tyhle metody fungovaly.

Chtěl jsem najít smysl života a ty mušle se staly jeho symbolem. To, abych je dovedl k dokonalosti, byl můj cíl, a právě díky cílům jsem se neztratil v temnotě.

Potíž byla ale v tom, že když se mi to *nepodařilo*, taky mi z toho hrabalo. Nevěděl jsem, co je horší – plout bez cíle, nebo naprosto selhat. Tak jako tak jsem ty pocity nedokázal Xavierovi vysvětlit slovy.

Naštěstí mě od vymýšlení další blbé výmluvy zachránil příchozí hovor.

Ulevilo se mi natolik, že jsem ho přijal, aniž bych se podíval na číslo volajícího. Když se ozval známý hlas,

zase jsem ztuhnul. „Sebastian Laurent zvedne telefon hned po prvním zazvonění. Zázraky se opravdu dějí."

„Tobě to vždycky zvednu hned po prvním zazvonění, Sal." Zasunul jsem rozvířené myšlenky stranou a hladce přepnul do tónu, který jsem používal s Mayou. Chladný. Odtažitý. Pohrdlivý. Takový, který skrýval, jak moc ji mám pod kůží. „Stačí jen zavolat."

„Sni dál."

„To ty mi voláš v pátek večer." Otočil jsem se zády k Xavierovi, jehož lišácký úsměv se znovu objevil, jakmile jsem řekl „Sal". Ať si myslel, že jde o cokoli, nebylo to tak. „Čemu vděčím za tu čest?"

„Volám ti jen proto, že nemám na výběr," řekla Maya. „Pokud budu čekat, až uděláš první krok, naše spolupráce skončí ještě dřív, než začne."

Mně by to nevadilo.

„Tobě by to možná nevadilo," pokračovala s až děsivou přesností. „Ale nedopustím, aby tvá nízká pracovní morálka ovlivnila moje dosavadní výsledky. Volám ti, abychom si domluvili schůzku a probrali detaily. Už jsem ti na e-mail poslala návrh harmonogramu práce a první nápady pro zahájení projektu."

„Ty jsi byla odjakživa workoholik."

„A ty odjakživa neděláš maximum."

„No vidíš, a přitom jsme zatím dokázali zhruba totéž. Tak kdo z nás tu opravdu prohrává?"

Její rozhořčený hlas mi vyvolal na tváři lehký úsměv. „Vážně, už teď máme skluz," řekla, když se uklidnila. „Je to už týden a nemáme nic konkrétního, co bychom mohli předložit. Poslala jsem ti několik termínů na pondělí. Vyber si ten, co ti vyhovuje, a přijď připravený a s vlastními nápady."

„Já jsem vždycky připravený. Ale nesmíš se vztekat, když budou moje nápady lepší než tvoje."

„Ale jdi," odfrkla si Maya. „Ty bys dobrý nápad nepoznal, ani kdyby ti vylezl ze skříně a dal ti pěstí."

„To už brzy zjistíme," řekl jsem pomalu. „Uvidíme se v pondělí, Sal. Těším se."

Ukončila hovor.

Můj úsměv se rozšířil. Zastrčil jsem mobil do kapsy a otočil se – Xavier mě sledoval s potměšilým úsměvem.

„Co je?" Vložil jsem do myčky prázdný talíř – zřejmě dojedl, zatímco jsem telefonoval – a další nádobí a příbory.

V klubu se za chvíli otevíralo a já chtěl mít všechno uklizené, než se Xavier vydá dolů plnit roli hostitele.

„Nic." Odrazil se od linky a pomohl mi s odpadky. „Ale už se nemůžu dočkat, až mi budeš vyprávět, jak to s tím vaším projektem jde. Nechat vás dva pracovat pohromadě je jako zavřít dva hladové lvy do jedné místnosti. Přežije jen jeden z vás."

„Nebuď tak dramatický. Už jsme spolu dělali projekty ve škole."

„To už je dávno a hádali jste se tolik, že všichni požádali o přeřazení do jiné skupiny."

Pokrčil jsem rameny. „Každý neumí zvládat stres."

I když hrozilo, že budu znít jako namyšlený kretén, jen jedna osoba se mnou kdy dokázala držet krok.

Možná jsem měl pocit, že nemám v životě žádný cíl, ale pořád jsem vynikal téměř ve všem, co společnost považovala za „důležité" – ve škole, ve sportu, v práci. V těchhle věcech jsem vrstevníky snadno porážel – pokud mým soupeřem nebyla Maya.

Ona byla jediná, kdo mi dokázal konkurovat. I když v naší nepřetržité válce prohrála, neusnadňovala mi to. Fascinovalo mě to skoro stejně, jako mě to rozčilovalo.

„Asi ne.“ Xavier na mě letmo pohlédl. „Prostě se snaž udržet se, dokud projekt pojede. Nechci být ten, kdo bude muset řešit následky, když se to zvrtne.“

„Neměj péči,“ řekl jsem. „Budu v pohodě.“

Neměl jsem z té situace radost, ale s Mayou Singhovou jsem to vydržel už dost dlouho. Dalších devět měsíců s ní přežiju.

KAPITOLA 4

Maya

„To byl pracovní hovor?“

Vrátila jsem se ke stolu v podniku Tipsy Goat a zjistila, že mě sledují dva páry očí – jeden přísný, druhý pobavený.

„Ne?“ Znělo to spíš jako otázka, což jsem neměla v úmyslu. Tváře mi zrudly hanbou. „No dobře, jo, ale byl to jen *jeden* hovor a trval sotva pět minut.“

„*Mayo*.“ Ayana si povzdechla. „Dohodly jsme se, že dneska večer nebudeme řešit práci. Je pátek! Jsme mladé, jsme sexy a jsme… no, všechny sice nejsme svobodné, ale chlapy tu nemáme, takže si můžeme užít dámskou jízdu. Což ovšem *nepůjde*,“ natáhla se po mém mobilu, „pokud nám to hodláš kazit.“

Odtáhla jsem telefon od ní a zasmála se, když se na mě zamračila. Dokonce i zamračená byla tou nejkrásnější osobou v baru. Výhoda toho, když jste slavná supermodelka.

„Promiň. Už se to nestane,“ slíbila jsem. Schovala jsem mobil do kabelky a zvedla ruce. „Vidíš? Sejde z očí, sejde z mysli.“

S tím se Ayana smířila a obrátila pozornost ke Sloane. Ta akorát zvedla jedno ze svých dokonale tvarovaných obočí.

„Ne," řekla. „Můj mobil zůstane na stole."

„Ber to z té lepší stránky." Poplácala jsem Ayanu po rameni. „Aspoň už ho nemá přilepený k ruce. To je pokrok."

Sloane Kensingtonová byla nejlepší PR manažerka v New Yorku a totální drsňačka. Taky byla nechvalně proslulá workoholička. Už roky zastupovala moji rodinu (náš osobní image, ne firemní) a já si pamatovala časy, kdy nosila telefon všude s sebou, jako by byl jejím drahocenným prvorozeným dítětem.

Stará Sloane by ho na stůl nikdy nepoložila, ale nová Sloane – tedy o něco uvolněnější, zamilovaná až po uši – jen přátelsky protočila oči, když se Ayana smála na její účet.

„Dobře, poslední věc týkající se práce a pak si můžeme povídat o něčem jiném." Ayana zvedla skleničku s martini. „Připijme si na Mayu, která proměnila katastrofu v obrovský PR úspěch. Gratuluju, zlato. Věděla jsem, že to zvládneš."

Zrudla jsem a cítila jsem šimrání v břiše, když jsem si s ní a se Sloane ťukla. „Ještě z toho nejsme úplně venku, ale aspoň vím, že nepřijdu o práci," vtipkovala jsem.

Moje rodina sice firmu Singh Foods vlastní, ale táta si vždycky mimořádně potrpěl na to, aby si každý plnil své povinnosti. Jednoho z mých bratranců vyhodil, když hned v prvním týdnu v práci pokazil jednu zprávu, a už ho nikdy nezaměstnal. Jen proto, že jsem jeho dcera, se mnou nikdy nejednal nějak výjimečně.

„Mohla by sis založit vlastní PR agenturu," navrhla Sloane. „A připravit mě o *moji* práci."

„Ale jdi. O PR sice něco málo vím, ale moje parketa je spíš marketing.“ Lidé tyhle dvě věci často zaměňují, ale dost se od sebe liší. „A postavit se tobě by mě děsilo.“

Zasmála se, ale neodporovala. Sloane moc dobře věděla, jak je ve své práci dobrá. Přesně to jsem na ní měla ráda. Nepředstírala skromnost.

„PR, marketing. To je jedno,“ Ayana elegantně mávla rukou. „Hlavní je, že vaše akcie rostou a akcionáři jsou spokojení. Takže si musíme dát další rundu.“ Zamávala na číšníka, který okamžitě přiběhl, abychom si mohly objednat, a odnesl prázdné skleničky.

Kvůli směsi alkoholu a radosti jsem zrudla ještě víc. Po týdnu plném krizových jednání a uzlů v žaludku mi happy hour s kamarádkami připadala jako teplá koupel po dlouhé túře v mrazu.

Sloane znám už věky, ale *opravdovými* kamarádkami jsme se staly teprve nedávno. Sblížily jsme se díky Ayaně. S tou jsem se potkala loni na akci v klubu Valhalla a hned jsme si padly do oka. Byla Sloaninou klientkou, takže náš trojlístek vznikl úplně přirozeně. Často jsme se scházely i se Sloaninými třemi nejlepšími kamarádkami, ale ty měly večer nabitý program se svými manžely, takže jsme si vyrazily jen my.

„Ty fakt čteš ekonomickou přílohu, nebo ti Vuk předtím, než jsi přišla, v kostce shrnul, o co jde?“ dobírala jsem si ji.

Ayana byla holka módy. Zprávy z Wall Street ji nudily k smrti. Pokrčila rameny a při zmínce o jejím příteli se jí rozzářily oči. „Je v tom rozdíl? Vždycky mi dá přesně to, co potřebuju.“

„Mmhmm. Tomu fakt věřím.“

„Mayo!“ Šťouchla mě do paže a v hlase jí zazněly rozpaky. „Přestaň myslet na prasárny.“

„Vždyť jsem nic neřekla!“ protestovala jsem se smíchem. „To *ty* sis to tak vyložila.“

„No jo,“ řekla, ale všimla jsem si, jak se jí na rtech začíná objevovat úsměv. „Nemůžu ani potvrdit, ani vyvrátit žádné informace o svém sexuálním životě. Můžu akorát říct, že…“ Opatrně se napila ze skleničky a v očích jí zajiskřilo. „Jsem *nesmírně* šťastná.“

Sloane a já jsme zaječely jako školačky, když se Ayana široce usmála. Vrtěla hlavou, schovala obličej do dlaní a ignorovala naše prosby o další podrobnosti.

Ona a Vuk si své soukromí přísně střežili, ale dávalo to smysl.

Vuk Markovič byl ten nejděsivější člověk, jakého jsem kdy potkala. Obrovský, zjizvený miliardář byl vyhlášený samotář a na většinu společenských akcí chodil s láskyplnou nechutí někoho, kdo chce potěšit svou přítelkyni. Děsil mě k smrti, ale k Ayaně se choval jako ke královně, takže jsem jí to moc přála – přestože já osobně bych se s někým jako on bála chodit.

„Když už mluvíme o mužích v našich životech, jak jde tvoje randění naslepo?“ zeptala se Sloane, když jsme se trochu uklidnily. „Už jsi našla toho pravého?“

Nakrčila jsem nos. „Ani náhodou. Seznamování v New Yorku je jako hledat diamant v obří hromadě hnoje. Je to na prd a vůbec to není zábava.“

„Najdeš toho pravého,“ řekla Ayana konejšivě, zatímco nám číšník přinesl nové drinky. „Tedy jestli chceš.“

„Chci. Jenomže…“ Povzdechla jsem si. „Chci ho najít podle svého, víš? Když mě někdo nutí jít s někým cizím na rande, nepřipadá mi to od začátku zrovna ‚romantické‘.“

Snažila jsem se o tom s mámou bavit, ale v takových věcech se jí nedalo odporovat. Ráda se vměšovala

do životů svých dětí a já byla mezi sestrami jediná nezadaná. Což znamenalo, že budu mít na zádech svítící terč, dokud se nevdám a neporodím jí vnoučata, kolem kterých bude moct poletovat.

Pohled mi zabloudil ke kabelce. Měla jsem v ní mobil, klíče, peněženku, lesk na rty a ten pitomý čokoládový bonbón, který mi dal Sebastian.

Nehodlala jsem ho jíst, ale bylo mi líto vyhodit prvotřídní čokoládu. Co když jednoho dne ztratím nervy a ten bonbón bude to jediné, co mi zabrání se totálně zhroutit?

Nechat si ho pro případ nouze bylo to nejlepší řešení (i když mi ho dalo samotné vtělení ďábla). Pro strýčka Příhodu.

„Někoho ti najdeme," řekla Sloane. „Poprosím o pomoc Xaviera. Do Vaultu chodí každý týden spousta vhodných svobodných chlapů. Určitě bude znát někoho, kdo by se k tobě hodil."

Přesunula jsem svou pozornost k ní a zděšeně jsem vykulila oči. „Cože? To ne! To je hrozně trapné. Nemůžu přece prosit tvého kluka, aby mi domlouval rande."

„Je to snad trapnější, než když ti rande domlouvá tvoje máma?" zeptala se výmluvně.

Ayana se zachichotala.

„To byla podpásovka," zamumlala jsem.

„Víš co? Hned mu napíšu." Sloaniny prsty se rozletěly po displeji mobilu. „Máme sice dámskou jízdu, ale ty přece potřebuješ příští rok partnera na svatbu sestřenice, ne? Zaručuju ti, že najdeme někoho lepšího než nějakého tuctového obchodníka, kteří se tak líbí tvojí mámě."

„Vlastně se jí líbí doktoři. Ale chápu, na co narážíš," rychle jsem dodala, když se na mě Sloane zamračila. „Jen piš."

„Už se stalo.“ Hodila na stůl balíček bankovek a s odhodlaným výrazem ve tváři vstala. „Jdeme. Najdeme ti chlapa.“

O půl hodiny později jsme dorazily do Vaultu. Tenhle luxusní noční klub se nachází v bývalém bankovním trezoru – odtud také pochází jeho název Vault – a pro většinu lidí je těžší se tam dostat než do pevnosti Fort Knox. Ale protože Sloane je přítelkyní vlastníka a Vuk tichým společníkem, dostalo se nám toho nejlepšího zacházení, jakmile jsme vystoupily z taxíku.

Náš osobní doprovod nás provedl kolem ostrahy až do VIP patra, kde nám barman okamžitě nalil rundu speciálních drinků na účet podniku.

Ayana neztrácela čas a hned začala prohledávat dav. „A co tamten?“ zakřičela přes hudbu. Ukázala na vysokého, pohledného kluka s kaštanovými vlasy. „Je roztomilý.“

„Jo, a má na sobě sportovní vestu.“

„Máš pravdu. Nemůžu uvěřit, že ho vyhazovač pustil dovnitř.“ Sevřela rty. „Fajn, a co tamten? Ten kluk s… ale ne, nic. Buď je tu s přítelkyní, nebo s někým, komu *opravdu* rád sahá na zadek.“

Nechala jsem Ayanu, ať si to užívá, i když jsem si byla takřka jistá, že v nočním klubu nenajdu to, co hledám.

Sloane přestala psát Xavierovi a kývla na můj mobil. „Neměla bys odpovědět?“

Sklonila jsem oči a viděla, jak se obrazovka každou vteřinu rozsvítí kvůli nové zprávě.

„To je náš rodinný chat,“ řekla jsem. „Určitě je to Priya. Celý den nás bombarduje fotkami z dovolené.“

Zatímco Neha byla sportovní a upjatá a já drzá a perfekcionistka, Priya byla hipísačka s duší rebelky. S rodinnou firmou nechtěla mít nic společného a živila se tím, že malovala portréty domácích mazlíčků cizích lidí.

V duchu jsem si myslela, že svoje zákazníky oškubává, protože žádný portrét psa nestojí tisíc dolarů, ale byla tak zábavná a upřímná, že jí nikdo nedokázal říct ne.

„Poslední, co jsem slyšela, bylo, že se přidala k nějaké komunitě umělců nebo něco takového. Nebo snad k nějaké sektě." Otevřela jsem skupinový chat, zatímco mi Ayana dál hledala manžela. Trochu jsem se bála, že sem přivleče nějakého chudáka a zavře nás do skříně, dokud se nepolíbíme. „Prostě to ztlumím –"

Přestala jsem mluvit uprostřed věty.

To první, co jsem v chatu uviděla, byla fotka Priyi a jejího přítele, jak se usmívají do objektivu.

To druhé, co jsem uviděla, byl zářivý diamant na jejím prstu.

PRIYA
Ben a já jsme zasnoubení!!!

Následovala lavina gratulací, po které přišlo pokárání od naší mámy, která nemohla *uvěřit*, že nám Priya tu důležitou novinku oznámila přes WhatsApp, a ne osobně.

Zírala jsem na fotku, dokud se prsten nerozmazal v provokativní směsici bílé barvy a platiny. Vzadu na jazyku jsem cítila kyselou pachuť.

Priya se zasnoubila. Moje sestra, která byla o pět let mladší než já a která až do setkání s Benem tvrdila, že „nevěří na vázání se k jedné osobě", se zasnoubila.

Kyselá pachuť se proměnila v něco ještě trpčího.

„Jsi v pohodě?“ zeptala se Ayana. Zvedla jsem pohled a zjistila, že na mě Ayana i Sloane zírají s ustaranými výrazy. „Jsi trochu pobledlá.“

„Nic mi není.“ Přinutila jsem se k úsměvu. „Priya je zasnoubená.“

„Tvoje ségra? Bože můj! To je úžasné.“ Ayana zaváhala. Očividně vycítila, že jsem rozhozená. „*Je* to úžasné. Že jo?“

„Samozřejmě, že jo.“ Rozšířila jsem úsměv, až mě bolely tváře. „Jsem jen překvapená, to je celé. Nečekala jsem – nečekali jsme, že se to stane tak brzy. Chodí spolu teprve půl roku.“

Moc jsem to sestře přála. Opravdu.

Ale nějaká skrytá, nestydatá část mého já jí záviděla, že toho milníku dosáhla dřív než já. Nešlo o soutěž, a přesto jsem měla pocit, že jsem nějak zaostala.

A navíc mi to nikdo nepřestane připomínat. Jestli byla máma s tím svým dohazováním nesnesitelná doteď, Priyino zasnoubení ji naprosto rozvášní. Děsila mě představa, co pro mě má nachystané, když jsem teď její poslední svobodná dcera.

„Ahoj, Luno.“ Přistoupil k nám Xavier a prolomil tak napětí. Políbil Sloane na tvář a navzdory nepříjemnému pocitu v žaludku jsem se nedokázala ubránit úsměvu, když jsem viděla, jak při pohledu na něj celá roztála.

Xavier vypadal díky svému temnému pohledu a spoustě tetování jako typický rebel, dokud se neusmál. Jeho dolíčky by dokázaly roztavit i to nejchladnější srdce.

O minutu později ty dolíčky obrátil na mě. „Prý potřebuješ vhodné rande na svatbu sestřenice. Někoho, kým všechny ohromíš.“

„Jo, ale najdu si ho sama. Nemusíš… však víš.“ Mávla jsem neurčitě kolem nás.

„Ale, to vůbec nic není.“ Xavierův úsměv se ještě rozšířil. Zdálo se, že ho ta situace nezvykle baví. „*Nesmírně* rád ti někoho seženu. Vlastně už mě někdo napadá.“

To byl fofr. „Kdo?“

„Komu se snažíš dělat dohazovače, Castillo?“

Můj úsměv zmizel.

K naší partě se připojil Sebastian. Byl oblečený neformálně, ale i tak vypadal v džínách a černém tričku k vzteku přitažlivě. Ayanu a Sloane srdečně pozdravil, mě ale ignoroval.

Chtěla jsem se propadnout pod zem, když Xavier řekl: „Pomáháme Maye najít rande na svatbu její sestřenice.“

Cítila jsem, jak mi hoří krk a hrudník. Tohle mi dá Sebastian pořádně sežrat.

„Vážně?“ Jeho pohled se na zlomek vteřiny stočil ke mně. „Zajímavé.“

Byla jsem připravená na posměch, jízlivou poznámku, prostě na cokoli, ale nic takového nepřišlo.

Zamrkala jsem. Sebastianova neobvyklá strohost mě zaskočila. To je všechno? Nebude mi předhazovat, že potřebuju pomoc s hledáním doprovodu? Co se to s ním děje?

Málem jsem k němu natáhla ruku, abych zkontrolovala, jestli nemá horečku, ale Xavier ho objal kolem ramen a zachránil mě tak před impulzivní reakcí. „Měli bychom ji dát dohromady s Killianem. S tím se vždycky dobře paří.“

„S Killianem Katrakisem?“ Ayana se rozzářila. „Nemůžu uvěřit, že mě to nenapadlo. Ten by byl perfektní!“